

en Opfordring for Kommunerne til at sætte Arbejder i Gang. Det er jo saa, at hvis Kommunerne nu skal sætte Arbejder i Gang uden noget som helst Tilskud eller Støtte, maa de paatage sig større Byrder, end Tilfældet vilde være, hvis de ventede, indtil de fik Fordelen af det fulde Prisfald, der nu er under stærk Udvikling. I vort Forslag er der hævdet det Princip, at vel ydes der ikke, om jeg saa maa sige, noget Offer fra Kommunernes Side, men Udgifterne nedsættes baade i Kraft af Tilskuddet paa indtil 20 pCt. af Materialernes Anskaffelsespris, saafremt Materialerne er af dansk Oprindelse eller dansk Forarbejdning, og i Kraft af Arbejdslønnens Nedsættelse.

Jeg ønsker at udtale, at for saa vidt der skulde blive Tale om en eventuel anden Støtte, f. Eks. Støtte til private Virksomheder for at fremme Beskæftigelsen, maa jeg henvise til de Synspunkter, der laa til Grund for Loven om Skotøjsindustrien af 28. Marts 1923, i hvilken det Princip var slaaet fast, at Betingelsen for Statsstøtte med det Formaal at skaffe større Beskæftigelse maa være, at baade Kapitalen og Arbejderne yder deres Bidrag til Formaalets Fremme. Dette Princip er ogsaa tiltraadt af det konservative Folkeparti, og jeg erindrer fra første Behandling, at den ærede Ordfører for det radikale Venstre da var stærkt inde paa, at man skulde søge at komme til, at der ydedes Ofre fra begge Sider. Jeg finder saa meget mere Grund til at fremhæve dette Standpunkt her, som der i den Skitse, den højtærede Socialminister er fremkommet med, baade i Landstingsudvalget og i Fællesudvalgets Underudvalg, og som man Dagen efter, at den var fremkommet, kunde læse om i et Dagblad, ikke var indeholdt nogen Betingelse for Tilskud fra Statens Side til private Virksomheder. Det var kun foreslaet, at saafremt der derved kunde naas en større Beskæftigelse, kunde der fra Statens Side ydes et Tilskud paa ikke over 20 pCt. af Arbejdslønnen, altsaa ydes et rent og skært Tilskud til Opretholdelse af en høj Arbejdsløn, en Arbejdsløn, som er for høj i Forhold til det Prisniveau, vi ligger paa i dette Øjeblik, hvilket altsaa vilde betyde Anvendelsen af et Princip, som Venstre aldrig kunde gaa med til. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa før har udtalt, at den Gang Arbejdslønnen her i Landet saa nogenlunde svarede til Prisniveauet, havde vi Mulighed for Eksport, det viser Statistikken for de senere Aar. Saa snart vi kom ind paa et Lønniveau, der ikke sva-

rede til vort Prisniveau, mistede vi vor Eksport igen, og for Tiden er den saa godt som helt forsvundet. Jeg sigter dermed naturligvis kun til Industrieksporten, Landbrugseksporten er jo noget andet, men ogsaa for dens Vedkommende gør det sig gældende, at man kan ikke faa den fulde Nytte af Eksporten, naar ikke ogsaa Lønningerne er bragt i Overensstemmelse med det virkelige Prisniveau. Vi har her i Landet en intelligent Arbejderstand, vi har dygtige tekniske Ledere og dygtige Ingeniører. Det viser sig ogsaa ved, at baade Arbejdere og tekniske Ledere og Ingeniører er søgt i Udlandet, naar de ellers kan faa Adgang til at opholde sig dér. Men Betingelsen for, at vi kan drive Industri her i Landet, er her som alle Steder en god Beskæftigelsesgrad, det er gode Produktionsvilkaar og, som det for Tiden viser sig allerbedst, Nedsættelse af Produktionskostningerne. Derfor er det nødvendigt, for at vi igen skal kunne eksportere Industriprodukter, at vi kommer ned paa et Lønniveau, der svarer til det almindelige Prisniveau. Kun derigennem kan vi naa til en ordentlig Beskæftigelsesgrad. Vi kan her i Landet ikke klare os med det Arbejde, vi kan udføre for os selv, vi maa ogsaa som tidligere have en Eksport i Gang af industrielle Frembringelser. Ellers kan vi ikke opretholde vor Eksport i det Omfang, som er nødvendigt for os. Men der er ikke kommet Forslag frem i saa Henseende fra den høje Regerings Side.

Det er det Princip, jeg her har omtalt, som vi fra vor Side maa fastholde, og jeg takker det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede), som gav sin betingede Tilslutning til de Tanker, som vi har fremsat i Mindretalsforslaget. Men vort Forslag har jo ikke vundet Tilslutning hos de andre Partier, derfor har vi maattet fremsætte det alene. Der er nu kun naaet Enighed mellem de 3 Partier om en Flertalsindstilling, og man er derved gaaet bort fra, hvad der blev lagt megen Vægt paa, ogsaa fra Oppositionens Side, i Perioden 1920—24, at der om Lovforslag, som dette helst skulde være Enighed. Jeg tror, det vilde have været rigtigt, om man havde fortsat Forhandlingerne endnu en lille Stund i Fællesudvalgets Underudvalg for at se, om man ikke havde kunnet faa dette Punkt udjævnet; men det Forslag, vi fremsatte, blev saa absolut afvist baade fra Regeringspartiernes og den højtærede Ministers Side, at der ikke var nogen Mulighed for videre Forhandling. Venstre kan ikke forlade sine Principper, saa meget mindre, som vi her